

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — **Dopisi** naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — **Rokopisi** se ne vračajo. — **Za inserate** se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — **Naročnina** za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Kako sedaj?

Pogajanja med Nemci in Čehi v deželnem zboru češkem v Pragi, v katera je stavil baron Gautsch vse zaupanje, so se popolnoma ponesrečila in izjalovila. Nadutost Nemcev je tako velika, da zahteva, da se imajo Čehi upogniti brezpogojno in da Čehi naj znajo nemški, Nemcem pa ni treba češčine, in je dovolj za dosego vsih državnih služb, če Nемец nemško zna. Da, še dalje gredo; Nemci naj bi imeli povsod prednost, že zato, ker so Nemci. Čehom pa tudi ni rastla trava za ušesi in povedali so napihnenim Nemcem, da pregovor „Kolikor jezikov znaš, toliko mož veljaš“, se bode na Češkem, Moravskem in Šleskem za vse enako upošteval in tako tudi za Nemce. Komur ni prav, naj si pa pomaga! Nemce je to razkačilo in po vsih židovskih in nemško-nacijonalnih listih kriče, kaka krivica se jim godi in so zato sklenili, da ne bodo šli v deželni zbor češki, oziroma da izostanejo, ker z obstrukcijo ne bi šlo tako, kakor v državnem zboru.

Čehi so storili vse in šli do skrajne popustljivosti, samo, da bi se doseglo sporazumljenje in bi državni zbor zopet lahko deloval. Pa kar smo mi vedeli naprej, prepričali so se sedaj lahko Čehi in pa tudi baron Gautsch, da z ljudmi, katerim ni na obstoju države, pač ne gre dogovarjati se, ker ti ljudje težijo za vse čem drugim, nego za mirnim in treznim razvitkom notranjih državnih razmer in gledajo na to, kako napraviti razdraho med narodi in nahujskati ljudstvo, da slepo drvi v propad.

Čehom in sploh Slovanom v Avstriji ta nemška zagrizenost ni na kvar; pa drugače je z ustavo in pa vlado. Baron Gautsch izigral je zadnjo karto. Nazaj ne more, naprej ne ve. Uporaba § 14. ustavnega zakona rešila ga je

za eno leto. A leto bode hitro okrog in kaj potem? To pa je bilo zadnje sredstvo, ki je ustavni državi na razpolago, da se reši za trenotek in ne pogine nagloma.

Visoki politiki in državniki belijo si sedaj glave noč in dan, kako pričeti, da potegnejo državni voz na suho in ga porinejo zopet v tek. Vsem je jasno, da s tem državnim zborom ni mogoče več resno delovati, prepričani pa so tudi, da od sedajnih nemških poslancev ni pričakovati treznosti in pametnega postopanja. Tako vladanje kot je sedaj, je pa tudi nezakonito.

Huda prede ministerskemu predsedniku baronu Gautschu. Nemce ne bi rad prikrajšal, Slovanom pa mora tudi dati pravice, zagotovljene jim v ustavnih zakonih. Z Nemci ni več moč pametno govoriti, Slovani pa nečejo več brezpogojno vladi delati tlake. Avstrija je ustavna država, vladati pa se mora samovladno.

Trdi se v dobro poučenih krogih na Dunaji, da baron Gautsch se ni obupal. Razpustiti hoče državni zbor in razpisati nove volitve. Kar pa ne upa od sedajnega volilnega reda, da dobi kako bolj zanesljivo večino, hoče premeniti tudi volilni red in če je istina, kar se govori v višjih krogih, dobi Avstrija zastopnike, katere bode poslalo res ljudstvo, in ki bodo v resnici delali za napredek države. Baron Gautsch namreč misli pomnožiti sedajno V. kurijo za petkrat, kar bi bilo 350 poslancev. Odpadejo pa potem vse predprave plemenitaveh in veleposestnikov ter meščanov in trgovinskih zbornic. To bi bil edin pošten in pravičen volilni red. Vnebovpijoča krivica je, da voli sedaj n. pr. 11 veleposestnikov jednega poslanca, 13.000 meščanov tudi jednega in 135.000 kmetov pa tudi jednega poslanca. Stari volilni red je sploh tako uravnan, da imajo Nemci ingraščaki povsod podvojeno prednost in jim je zagotovljeno gospodstvo.

Gotovo je, da zaženo privilegiranci in pa Nemci huronski hrup, ko se jim to naznani oficijelno, kajti nemški liberalci zgubili bi tako 100 mandatov in Slovanov pa bi prišlo dve tretjini v zbornico, kar bi bilo pošteno, ker dve tretjine prebivalcev države naj odpošlje tudi dve tretjini poslancev v državni zbor.

Judovsko in pa nemško časopisje dokazovalo bode, kakā nepostavnost je to, če vlada sama brez državnega zbora kaj tacega vkrene, posebno, ker bi bilo Slovanom na korist. A vlada se ne sme dati zapeljati, če ji je sploh na tem, da se reši pogubajočih elementov v zbornici in ohrani Avstrijo mogočno samostojno državo, pred katero se trese nasprotnik in tako dokaže, da dinastije naše ne podere vsak veter!

Čuvajmo našo šolsko mladino pred — ponemčevanjem!

Domača in šolska vzgoja morati skrbeti za to, da dobita Sloveška družba in država pošteno značajne ude, ki si, oboroženi s potrebnimi nauki, zamorejo pošteno služiti svoj kruh; vsak narod pa ima skrbeti sam za to, da si vzgoji že v ljudski šoli zdrav zarod, ki mu bo v prihodnosti služil in se zanj žrtvoval, ne pa služil tujcu kot izdajica ali se kakorkoli zanj — prepariral!

Slovenski narod je obdan na vseh štirih vetrovih od sovražnikov, ki preže na najsvetejše njegove zaklade, najbolj pa cedé sline po slovenski ljudski šoli in slovenski mladini. Z brezmišelnim utepanjem nemščine skuša nemštvo pokvariti v naši ljudski šoli mladino ter jo preparirati za svoje namene, in niti okrajnih niti deželnih šolskih svetov v Slovincih ni sram dopuščati, da se ta naša mladina že v — I. (!) razredu muči z nemškim podukom!

LISTEK.

Križ in polumesec.

Češki spisal F. J. Andrič, prevel Podravski.

„Ah, — — to so Turki!“ šepeta fantin klepetaje z zobmi. „Gorjé nam!“ in urno je tekkel po prstih doli v izbo. „Oče“, dé naglo, „vzemi puško, pa tudi meni daj samokres! Slabo je, — že so tukaj!“

„Kdo je tukaj?“ prestrašil se je oče.

„Turki; — — že stojé pri mlinu!“

Brez daljšega besedičenja stekel je oče v vežo, strgal s tlaka ploščnat kamen, sklonil se ter izvlekel iz podzemeljske odprtine dolgo puško. „Počakaj me tukaj!“ dejal je šepetaje fantu in je stekel v mlin. Prestrašen njegov pogled prodira skozi omreženo steklo ter opazuje nekaj časa nočne goste. Za tem pač zgineva vraska za vrasko raz oblačnega čela — dá, na ustnicah mu zaigra nasmeh.

Spodaj odzvalo se je presunljivo žvižganje. Kuzma se je zgrozil, toda vže viha ustna, da bi odgovoril. „Fantje so gladni.“ šepeta mlinar ter mirno stopa zopet v vežo, „treba je takoj odpreti. Spravi puško nazaj, Ivo!“

„Toda — —“ hotel je omeniti sinek. Ven dar oče je pokazal naglo na odprtino ter hitro odšel. Takoj na to vnišlo je osem krepkih mož, vseskozi izvrstno oboroženih, potihoma v vežo in od tod v izbo.

Dregetaje z zobmi, opazoval je Ivo nenavadno prikazen. Tihi, tajni prihod tujcev je zanj zastavica, ki ga napolnuje z grozo, — pak zopet s slutnjo, da prihajajo z dobrim namenom. Vsaj podavajo očetu in materi roko, vljudno se pogovarjajo z njima ter se vsedajo, da bi si oddahnili in odpočili. Torej so od daleč. — —

„Poglej, Ivo, če so vrata dobro zaprta,“ naročil je oče, a potem stopi v mlin ter glej pazljivo po okolici. Opaziš li kaj sumljivega, pa pridi to hitro naznanit!“

Sinek je ubogal ter bil vesel, da sme oditi. Nič kaj dobro se ni počutil v obližju te tajne družbe.

Za tem ugasnil je Kuzma dogorevajoči ogorak lojene sveče; v izbi nastal je somrak. Boljše je takó, vsaj nepoklicano radovedno okó ne bo opazilo ničesar.

„Nu, kaj dela sedaj brat Kosta? Kje tiči sedaj?“ vprašal je čez trenotek Kuzma, sede z gosti na tleh ter podavajoč jim kruh in sol.

„Oh, Kosta z brati je daleč!“ odvrnil je najbližji brkač. „Čaka nas pod Belico.“

„A česa si želi od mene?“

„I nu marsikaj! Toda Kosta je dejal: „Ne silite vanj, — naj dá, kolikor mu je ljubo. Naj-nujnejše je potreba moke.“

„Vsaj slanino in debele ovce tudi ne za metujete,“ nasmehne se Kuzma. „Toda, imate li smodnika, krogelj? Imate li tobaka? A kaj je s koruzo? — — kakó? — Nu, evo, vse vam pride prav! Dam, kar imam. — Poskoči, Alina, v čumnato ter prinesi mešiček smodnika, vsaj veš, kje je spravljen! — Ovne si sami izberite, katere koli hočete. Če jih je treba več, vzemite jih več. A predno se razidemo, še pregriznemo kaj!“

„Nikakor, Kuzma,“ odgovarja brkač, „o polunoči imamo biti zopet na gorah.“

Toda mlinar ni maral na to. Vnišel je na dvor, ograjen naokrog z glinastim zidom ter naložil na gromado suhljadi in zapalil jo. K ognju je pristavil kotel in čez malo časa kuhalo se je v njem ovčje mesó. — — Obračaje se od ognja, opazil je za seboj možá, — našega brkača.

„Hej, ti si uren,“ šepeta tujec. „Ne bojiš se, da ti dim privabi radovedneže?“

Zaradi par nemškutarskih otrok se mora na Kranjskem v I. razredu po nekod tudi ostalih 95% slovenskih otrok nemščine učiti! Pri nas na Štajerskem pa je še huje, kaj še le na Koroškem.

Brez imenovanja oseb in krajev hočemo danes govoriti o tem in takih naskokih v okrajnih in deželnih šolskih svetih, na kojih navete se — seveda — vladni zastopnik kot načelnik šolskega sveta in ostali kimovci po navadi takoj ozirajo!

Slovenci smo neskončno pohlevne duše! Politične pravice se nam kratijo kjer in kolikor morejo, kar hočemo doseči, moramo doprinašati uprav po turško odmerjene žrtve, poleg vsega tega pa se nam hoče na komando že v nežni mladosti duševno mučiti in uničiti še naša mladež, naši otroci, in to v ljudski šoli, kjer se otroku prične razum komaj razvijati. Ali ni to turška praksa? Ljudska šola naj bi torej skrbelo za pomnožitev nemštva na Kranjskem, Spod. Štajerskem in Koroškem ter Primorji, s slovensko mladino naj bi se množile čete nemških pobalinov, „burschov“ in take sodrge kakršno producirajo: Heb, Celje, Celovec i. dr. Deželni šolski sveti s svojimi nemškimi načelniki in nadzorniki pritiskajo na ljudsko šolo, da mora nežni slov. mladini že v I. (prvem!) šolskem letu ubijati nemščino v glavo, vse drugo potrebno in vzgoja pa se naj tej na ljubo umakne na smetišče! Kdo je že čul tako tiranstvo? Pa, tako se je začelo v XIX. veku praktificirati! Pa ne bo šlo! Slovenski stariši, katere s tem pozivljemo, da se takemu ponemčevanju povsod upro kjerkoli se prikaže, — imajo pri svojih otrocih, ki jih v šolo pošiljajo, prvo besedo in noben deželni predsednik (in če je tudi ekselencia ali makari turški sultan!) ali bodisi kdor hoče, nema tu ukazovati, da bi se otrok mučil! Najmanj pa v šoli. Če hoče par privandranih nemških rodbin za svoje zijajoče nemške paglavce nemški poduk, naj si ga plačajo, ali pa se poberó iz slovenskih pokrajin ven na Nemško ali Kočevsko, tam naj rohné po nemškonacionalnem fagotu, kolikor jim drago, slovenski narod, pa ni za to tu, da bi s svojimi trdo prisluzeni groši vzdrževal ljudske šole, kjer bi se pri tepenim Nemcem na ljubo slovenska mladina ponemčevala. Ta manever se na Štajerskem pa tudi ponekod na Kranjskem pričinja, zatorej pozivljamo slovenske stariše, ter deželne in državne poslance da store svojo dolžnost — zabranijo nemškemu Molohu, darovati slovensko deco!

Nemška razposajenost.

„Vladajoči planet“ je letos — solnce, v avstrijski državi pa so najimenitnejši in najmočnejši planeti, ki imajo dunajsko vlado in višje kroge v krempljih — kdor tega ne uvidi in ne verjame, je zrel za bolnico, — židovski kapitalizem, Nemci, Madžari in divja irredenta. Slovani smo — in menda tudi ostanemo — vladi

„Bog obvari! — Brat se za to ne zmeni, a Turčin spi, kakor bi ga v vodo sunil.“

„Nalaščno pridem za teboj,“ pravi mož. Kosta mi jo naročil te vprašati, kakó se ti godi in če si zadovoljen?

„Oh pritožiti bi se res imel marsikaj — toda čemu to? Mudir bi me potem še huje proganjaj.“

„Mudir? Imaš-li opraviti z mudirjem?“

Kuzma je povedal vse.

„Ah, ta poniglavce tebe takó obira? — Nu, počaka naj samó — plačilo bode dvojno.“

„Ne, ne — ne učini, ne govori Kosti ničesar. Znao bi biti z menoj še mnogo hujshe!“

„Ho, ho, — bojiš se ga morda? Mar ne veš, da tebe vzamejo pod svoje varstvo sokoliči, da kaznujejo tvoje sovražnike za vsakršno nad teboj doprinešeno neprijetnost?“

„Za Boga, utihni. Pod golim nebom sva!“

„Gorje mudirju! Ko izve Kosta, kaj ti je učinil, pozove ga na odgovor. Tega ne zabraniš.“

„Pomnite samó, da je z menoj drugače, nego z vami! Vi poletujete prosto po gorah kakor ptiči; jaz pa sem privezan k tej grudi. Vas je mnogo, jaz pa sem sam!“

Potihoma bila je večerja razdeljena vsem. Povrhu prinesla je Alina še vina.

in tem višjim krogom trn v peti, in najrajši bi nas ti ljudje vrgli v ledeno Sibirijo, če bi jo Avstrija le imela! . . . To ima pa — hvala Bogu le mogočna Rusija, s katero se pri nas sklepa prijateljstvo samo zato, ker se je — boji Avstrija, in morda, da bi ti višji krogi tudi nas še bolj pritiskali, ko bi se nas — ne bali in ko bi ne imeli tako modrega in mogočnega vladarja, katerega se ti mogotci o ustavnjej naši državi seveda — tudi bojé!

Kako vse drug veter bi potegnil, če bi avstrijski Slovani bili vsaj v političnih vprašanjih složnejši! . . . Rešpekt bi imela pred nami tista piškava diplomacija, rešpekt židovska in nemška nadutost, ter rešpekt avstrijska in madžarska vlada, ki nas tiščita sedaj za vrat k tlom, da komaj dihamo! . . . Ne dajmo se torej na steno pritiskati, ne doma ne drugod!

V državnem zboru so slovanske stranke sicer močno zastopane, toda kaj koristi to, če pa niso poslanci možje za to, da bi koristi svojih volilcev tako odločno zastopali, kakor je dolžnost vestnih in nepristranskih pa vztrajnih zastopnikov. Tista strahopetnost pred vlado in nemštvom ni na mestu, ž njo se ne pridobivajo politične pravice narodov! Sedanje rogoviljenje avstrijskih Nemcev naj bi nam oči odprlo, kako se dela za narod, in avstrijski slovanski poslanci naj bi se istega takta poprijeli! S tistim separatizmom — pri nas hoče dandanes že vsak človek in poslanec za se imeti stranko — ne pridemo nikamor, kajti ž njim znamo tako oslabeti, da se nas niti vpoštevalo ne bode. Drugačen pa je učinek, če nastopamo povsod kot složna masa, ki nosi na praporu geslo: V boj za narodne ideje in njega pravice! Uprimo se torej z vso odločnostjo nemški nadvladi, pa naj se ista kaže v katerej koži koli!

Nekaj o društvu v splošnem.

II.

Spregovoriti hočemo nadalje le nekoliko o slovenskih narodnih društvih. Rekli smo, da jih imamo mnogo.

V mestih, v trgih je kar po več narodnih društev in če je le količkej večja boljša vas, ima tudi gotovo eno, če ne več tacih. To je vse prav in lepo!

Narodnjaka, ki ume kake važnosti da so narodna društva, ki vé kakšna moč da je v istih, mora veseliti in kakor smo že goraj rekli, menil bi ta, sodeč samo po številu narodnih društev, da nam cvete ali da nam bo v kratkem prisijala zlata narodna doba. — Toda stvar je v resnici drugačna.

Na število ne smemo gledati, ono nas kaj lahko vara, kajti število nam je še le v dokaz, da smo Slovenci podvzetni, požrtvovalni in navdušeni za običajnosti. Ne smemo pa pozabiti, da naj bi bile te običajnosti le sredstev v dosego namenov, katere smo si postavili.

Komaj da so pojedli, pripravljali so se tujci na odhod.

„V veži je pet vreč,“ omenil je Kuzma; „v dveh je ržena, v treh pšenična moka. Meso naložite, kakor vam najbolje ugaja. A to-le oddaj, Miko, mali mošnjček pijastrov Kosti ter mu reci, da več nimam, mudir me je do dobrega izmolzil.“

Tiho, kakor so bili prišli, odhajali so možakarji iz mlina. Vsak nese na rami vrečo, katero drži z levico. V desnici pak počiva nabita puška.

„Bog vas obvari!“ šepeta Kuzma ter previdno zapira vrata. Pak pristopi k oknu ter gleda za odhajajočimi dotlej, dokler niso zginili v najbližnji goščavi. Globok vzdihljaj izvil se je Kuzmi iz prsij. Nevaren obisk bil je srečno končan.

Nevaren? Vsaj jih je vljudno pozdravljaj, prijateljski vsem rokó stiskal in jih pogostil! Prišleci bili so torej bratje kristjani. — Baš zarad tega bilo se je Kuzmi bati turškega maščevanja. Če bi izvedel o tem mudir, slabo bi mu predlo.

„Pokličí mati, Iva,“ dejal je oče, a ko je sin vstopil v sobo, je nadaljeval: „Pomni, Ivo, da o tem, kar si danes videl, ne smeš nikomur

Ni dovolj, da društvo ustanovimo, da pre-skrbimo za isto potrebnih sredstev, da si pre-skrbimo lepih lokalov, da si slednič omislimo celo društveno zastavo; to je vse le še običajnost in kedar so vse te začetne težave premagane, potem stoprv začne se naj težje, resno delo v dosego stavljenega namena.

Poglejmo pa kako je pri marsikaterem našem društvu? Izprožila se je misel o vstano-vitvi. Vse je veselo, navdušeno, delaželjno. Shajajo se ti navdušeni duhovi pogostoma, govorijo le o tem, pripravljajo in postavljajo pravila, vsak bi rad požrtvoval vse svoje moči, da bi le količ-kaj pripomogel. Pravila so potrjena, odbor izvoljen, sledi na to veličastna veselica. — Vse se začetkom zanima za društvo, vse polno življenja je. Treba je le še zastave ali kaj družega tacega. Tudi to se z isto navdušenostjo doseže. — Potem pa pride lenost. Kakor po vsakem trudapolnem delu vsakdo odpočiva in se čuti povsem vtujenega za posebno delo nesposobnega, tako je tudi pri društvu. Pa to naj bi bilo, naj se odpočiva i malo odahne. A žalibože zgodi se kaj lahko, da se pri tem odpočinku vtihotapi mlačnost. To poslednjo v začetku ne opažamo takoj, pa polagoma počnemo jo čutiti in kakor nekaki skrivni črv začne najedati posameze ude, stori jih nezadovoljne in ne malokrat je ta nezadovoljnost kal razpora, kal pogina društva.

Vzrok mlačnosti počne se iskati najprvo v delovanji odbora. Včasih je ta res kriv, včasih pa tudi ne! In posledica so potem navadno kreg in nasprotna agitacija pri volitvah, jeza, sovraštvu, kar onemogoči vsako daljno delovanje, kakoršno bi narodno društvo v smislu svojega narodnega namena moralo gojiti, ako bi hotelo biti res društvo v tistem smislu, v katerem se društva sploh ustanovljajo.

Morda bi nam kdo oporekal, da so le redke izjeme, pri katerih se je ali se še tako godi, da pa ogromna večina društev deluje neumorno in si je že toliko i toliko zaslug v tem i onem oziru pridobilo. — Ta in ona čitalnica skrbi, da imajo udje dovelj i lepega berila, obilo zabave, sploh dosti živahnega društvenega življenja. Isto tako to i ono bralno društvo, tudi posamezná sokolska društva skrbijo za telovadbo, za petje itd. Vse to pripoznamo i hvalimo! Vendar pa pri vsem tem nismo zadovoljni in trdovratno povdarjamo, da le malo društev deluje tako, kakor bi moralo in kakor bi tudi lahko delovalo in razmotrimo to svojo trditvev sledeče.

(Dalje prih.)

Celjske novice.

(Družbinski večer) s plesnim venčkom čitalnice v Celji priredi se dne 6. februvarija t. l. Natančnejši vzpored objavimo prihodnjí.

(Občeni zbor „Občeslovenskega obrtnega društva“ v Celji) sklicuje se za v nedeljo dne 13. februvarija t. l. v Celje. Opozarjamo s tem vse zunanje obrtnike in gospodarje na ta zani-

ziniti Mudir bi lahko razumil, da so to bili hajduki. Zatorej jezik za zobmi.“

Fantín je prikimal z glavo v znamenje, da je razumil ter vlegel se v kótu na preprogo iz ličja, da bi si odpočil od dnevnega truda. — Toda ura je minévala za uro, a Ivo še ni premogel zapreti oces. Neprestano so mu migale pred očmi temne postave, donele v ušesih očetove besede. Neprestano ponavlja: „Hajduki, — pri nas so bili hajduki!“ To so torej óni hajduki, o katerih so se že tolikokrat pomenkovali na paši! Ne, tako si jih ni predstavljal! Slišal je, da so junaki, da ne poznajo strahú, — a med tem so prišli in odšli po noči, tiho, kakor bi se bali zbuditi speče Turke, — a vrhu tega moral je še paziti, da bi jih nihče ne zalezal. A kaj so hoteli tukaj, česa iskali pri očetu? — Zaman si je lomil nad tem glavo in še le družega dne znal si je to pojasniti. Manjkala sta dva ovna in nekoliko vreč moke; prišli so torej po hrano. Ostale podrobnosti izvedel je Ivo od materé, kajti ni se mogel premagati, da bi zatajil svoje začudenje nad nočnim obiskom. Mati je komaj vtegnila odgovarjati na njegova vprašanja.

„Kje stanujejo hajduki?“ vprašal je med drugim Ivo.

mivi shod, pri katerem vkrenemo, kako postopati glede organizacije obrtništva v celi deželi, da se ga prav v obilnem številu udeleže.

(Sijajni ples) celjske čitalnice dne 18. t. m. zaslužil je v istini tako ime. Dasi ni bila udeležba izvanceljskih Slovencev obila, plesalo je vendar nad 30 parov četvorko. Elegantne toalete naših dam povzdigovale so sijaj krasnega večera. Plesalo se je vztrajno do jutra.

(Pevski večer), „Celjskega pevskega društva“ v soboto dne 15. t. m. v gostilni Strauss posrečil se je izvanredno dobro. Dokaj velika dvorana prenapolnila se je kmalu ljubiteljev petja iz naših celjskih krogov. Večer otvoril je z lepim pozdravom gosp. dr. J. Karlovšek. Vse točke pevskega vzporeda izvajal nam je naš spretni pevski zbor jako vrolo. Med odmorom prodal se je na smešni dražbi velik „krečanski kapun“, kar je vzbujalo med občinstvom dokaj zabave, čislaneu društvu pa vrglo marsiktero desetico. G. notar Baš „sprožil“ je duhovito-smešno zdravico gledè našega narodnega petja. Želja vseh vdeležencev glasila se je pri razidu: naše neumorno pevsko društvo priredi nam naj po časovnih razmerah večkrat enako ljubke zabave.

(Dvojezični napisi pri okrož. sodišču v Celji.) Zahteva okrajnega zastopa celjskega ni bila povsem zaman; razni sodiščni referati dobili so tudi nekaj slovenščine. Kovinske ploče nad vrati nosijo seveda i zanaprej povsod samo nemške napise, a — na znotranjih vratih vsi papirna tablica, na koji je nemško in — polslovensko razjasnilo, kaj da je pri teh vratih oddajati itd. Prestavljalca ni toliko grajati kakor tisek, čeravno je čitati, da imajo pri našem sodišču denar, „ki sliši (!) — v denarno knigo (!)“. Sploh je poznati, da je koval napise ali takozvani nemško-slovenski nadarjeni „doktor — genügend“, ali je pa raztezala iste nemška tiskarna brezusmiljno po Prokrustovi postelji. Baš častno ni za c. kr. urad si naročati l. 1898. tako strašilo v slovenščini.

(Nesramnost in zavijanje) je orožje večini zakotnih nemških lističev. Ker so slovenski listi pojasnili prusko rogovilenje v celjski kazini na Silvestrov večer, in ker se je namignilo c. k. uradnikom, da družba v kateri se zasmehuje presvitli vladar, vendar ne more biti prava za avstrijske podanike, oziroma služabnike, upije sedaj „Deutsche Wacht“, da slovenski listi ovajajo, da smo Slovenci denuncijalci itd.; dostavlja tudi ta listič, ki se tiska v 300 izvodih, da Slovenci le hlinimo svojo udanost do vladarja in države, itd. Takemu lističu, ko bi ravno ne šlo za celjske razmere, bi gotovo ne odgovarjali, ker ga smatramo, da je še mnogo preslab za oni kraj in ono potrebo, ki jo vsak najraje skrivoma opravi, tako pa rečemo: res je, kar se je pisalo in še več se je godilo in žalostno je, če c. kr. uradniki nimajo toliko spoštovanja do države in vladarja, da bi obrnili hrbet prusko ro-

govileči celjski kazini; Slovenci pa smo mnogo preplemeniti, da bi ovajali, ker to orožje poznajo le nemškutarji, katerim ni nič sveto, niti lastna kri ne.

(Izžrebanje porotnikov.) Za letošnje prvo zasedanje pri celjskem okrožnem sodišču izžrebanj so porotnikom naslednji gospodje: Janez Krajnc, veleposestnik v Arnačah; Franc Ošlak, kovač v Ločah; Franc Pirch, gostilničar v Vitanju; Franc Fuhrman, mizar v Konjicah; Maks Lipovšek, posestnik Medlogu; Andrej Požek, gostilničar v Rogatcu, Ivan Malus, posestnik na Bizeljskem; Jožef Podgoršek, krčmar v Vrbnem; Anton Drogenik, posestnik v Tržišču; Karol Ferschnig, trgovec v Rogatcu; dr. Guido Srebre, odvetnik v Brežicah; Josip Balon, posestnik v Starivasi; Jožef Mlakar, župan na Ponikvi; Melhijor Žagar, krojač v Ložnici; dr. Ivan Rudolf, odvetnik v Konjicah; Karol Šah, posestnik v Liscah; Gustav Stiger, župan v Celji; Nikolaj Staroveški, gostilničar v Podčetrtku; Jožef Putschnig, krčmar v Vitanji; Jožef Debelak, sedlar v Ostrovici; Matija Geršek, posestnik v Drešinjivesi; Franc Slanc, posestnik v Koblah; Alojz Tischler, krčmar v Vitanju; Janez Zupanc, posestnik v Gaberji; Janez Holobar, posestnik v Kazazih; Albert Paušer, usnar v Ločah; Anton Fabiani, trgovec v Sevnici; Andrej Sutter, pos. v Konjicah; Kozma Rakusch, krčmar v Rogatcu; F. Vošnjak, tovarnar v Šoštanji; Šimon Oschko, čevljar v Konjicah; Miha Tajnik, krčmar v Lokovici; Rihard Dirmajer, knjigovodja pri Sv. Lenartu; baron Jul. Alfr. Moscon, graščak v Pišcah; Anton Schuck, mesar v Slov. Gradcu; Aleksander Zravnik, blagajničar pri Sv. Lenarti. Nadomestnim porotnikom so odločeni gg.: Josip Lorber, ključar v Žalcu; Anton Dimec, zidar v Celji; Avgust Kollaritsch, kovač v Celji; Franc Čepel, posestnik v Škofjivasi; Karol Korošec, posestnik v Gaberji; Edvard Faninger, trgovec v Celji; Anton Jarmer, lesni trgovec v Celji; dr. Ivan Fon, profesor v Celji; J. Hofmann, hišni posestnik v Celji.

Spodnje-štajerske novice.

(Štajerskemu deželnemu zboru) predložile so se v zadnjih sejah sledeče predloge: Premembe področja dež. šolskega sveta, ki naj bi imel več vpliva in moči pri nastavljanju ljudsko-šolskega učiteljstva. Deželnemu odboru ni po volji, da smejo krajni šolski sveti po termah odločevati pri nastavljanju učiteljskega osebja, s kojim se večkrat dež. šolski svet nikakor ne strinja. Mislijo si, ako krajni šolski svet tudi pozna priporočeno osebo po zaslugah, zmožnostih in spretnosti, znano pa je tam gori učiteljevo narodno mišljenje. — Druga predloga priporoča vstanovitev srednje gozdarske šole v Brucku ob Muri, a naslednja uvedbo prisiljenega škropljenja vinogradov zoper strupeno roso in zatiranje trčnih škodljivcev. Najvažnejša pa je predloga prememba sedajnega deželnega volilnega reda in

deželnozbornih volitev za Štajersko. Število deželnih poslancev, kakor tudi volilcev, naj se pompoži, ter se uvede neposredna in tajna volitev. Občine naj ne volijo več v dosedajnih skupinah, temveč vsaka zase neposredno. Naj se ne voli več javno, ustmeno, nego tajno. — Glede premembe volilnega reda podal je tudi dr. Ivan Dečko nov načrt, ki bi bil najbolj pravičen, če bi se vzprejel. — Pomemben dan za našo ustavno državo in njene činovnike bil je 18. t. m. Poslanec g. dr. I. Dečko podal je neko interpelacijo pisano v slovenskem jeziku. To je bil ogenj v nemško slamo. Nemški poslanci zagnali so grozen krik, razbijali so po pultih ter strašno vpili: Naj interpelira nemški! A kaj stori naš glavar, zastopnik naše ustavne države, v koji so vsi jeziki enakopravnim pripoznani? Odredil je, da se mora predložena slovenska interpelacija prečitati v — nemškem jeziku! Tako tedaj isti dež. glavar, kojega so po nemških trdilih Slovenci z nepovoljnim veseljem vzprejeli!

(Najvišje imenovanje.) Cesar je imenoval blagorodno gospo Leopoldino pl. Berks častnim gospem ustanove plemenitaških gospã v Brnu.

(Duhovniške premembe.) Umril je dne 11. t. m. na Ptuji vč. oče Klement Šalamun, gvardijan in začasni župni vikarij minoritske župnije sv. Petra in Pavla, star 59 let. Ravno tam pa je tudi umrl dne 15. t. m. vč. oče Fidelij Aleksič konventni vikarij minoritskega samostana, v starosti 74 let. Pogreba obeh jako priljubljenih, delavnih, požrtvovalnih gospodov vršila sta se sijajno med mnogobrojno vdeležbo vernikov. — Res žalostni slučaj za dobrotvorni samostan, da se je tako priljubil beli ženi.

(Visokočastito vodstvo oo. minoritov) je prečastitega gospoda o. Alfonsa Sveta na Dunaji imenovalo gvardijanom in prov. župnikom pri minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla v Ptuji. K temu imenovanju častitamo iz srca kot zvestemu Slovincu in izvrstnemu duhovniku.

(Učiteljske premembe.) Stalnim podučiteljem imenovan je dosedajni podučitelj g. Miroslav Kožuh v Št. Ilju pod Turjakom na svojem mestu.

(V stalni zaslužni pokoj) gre gosp. Luka Trafenik, nadučitelj pri Sv. Florjanu pri Rogatcu. Ta gospod služboval je blizu 40 let v svoji rojstni župniji, imel se zbok svojega odločnega narodnega mišljenja mnogo bojevati z nemško mislečimi nadoblastmi in zaslepljenimi omahljivci med domačini, a konečno spoznalo je ljudstvo, da mu je želel vsikdar dobro, osobito pri preosnovi gospodarskih načel. Ni bil le mož na svojem odgojevalnem mestu v šoli, kjer je spodbil sedajnemu zarodu marsikatero prevladujoče krive predsodke in vražarstvo ter odgojil istega v vseh šolskih strokah v kljub oviram šolskih oblasti edino le na podlagi materinščine v svežem narodnem duhu, temveč vplival tudi povsod na odrasle kmetovalce, da so se jeli poprijemati naprednega gospodarstva v njegovem duhu. Gojil je ter goji v izgled rojakom sam kmetij-

„Inú, to je težko reči, so povsod in nikjer. Nimajo stalnega bivališča. Prenočujejo pod milim nebom, bodisi na gorah ali v samotah.“

„Zakaj niso branili očeta pred mudirjem, ki ga je že tolikokrat prisilil prinesiti mnogo denarja?“

„Niso vedeli za to; bili so daleč?“

„Sedaj so blizo! Poletim k njim ter jim povem to.“

„Zastonj bi jih iskal. Kdo vé, kje že so?! Pa vsaj se pobotajo z mudirjem, ko pride čas za to.“

„Toda do tega časa skusimo še marsikaj. Če se bi mudirju znovič pocedile sline po novcih prisiljen bo oče zopet plačati.“

„Bog daj, da se ne spolni tvoja bojazen, — toda, če se spolni, pa si mudir le pospeši svojo kazen!“

* * *

Obisk hajdukov bil je v mlinu polagoma pozabljen, vsaj govorili niso več o njem. Ni bil pa ta jedini, kakor si je domišljeval Ivo. Hajduki so poznali Kuzma že davno ter vedeli, da pri njem vsikdar najdejo hrane. Kadarkoli pa so se pojavili, počival je Ivo na svoji vajšnici, ne znajoč, kaj se godi okolu njega. Časih tudi — kadar ni bilo varno približati se mlinu —

pokladal je Kuzma nekoliko moke na določeno mesto, kjer so hajduki čakali nanj.

Doslej ni vedel, dá, še slutil ni nihče, kakšne goste ima časih Kuzma pri sebi, kajti bil je jako previden, a hajduki so tudi skrbeli, da ga s svojim javnim ali neprevidnim prihodom niso spravili v zadrego. Toda vrč hodi po vodo, dokler se mu uhó ne odtrga. Dotlej bilo je o hajdukih in njih podpiratelju tiho, dokler jim Kuzmov sovražnik, Turčin Azim, ni prišel na sled. Po nesrečnem slučaju prišel je znovič pred nočjo z nekoliko vrečami zrna ter naročil ga zamleti.

Kuzma ni spregovoril ni besedice, dá, na Turka še ni niti pogledal, marveč ukazal je lvi odložiti zrnje ter nasipati; potem pak se je podal v sobo. Azim je vrgel volama krme, vsedel se ugodno v mlinu ter praznil čibuk za čibukom. Pozorno pa je sledil za vsakim Ivovim gibanjem, da bi ga ne opeharil ni za prašek moke.

Po deseti odzval se je zunaj presunljivi žvižg. Turčin se je zgrozil, a otresivši se groze, nameril k oknu. Tukaj je bil Ivo na straži.

„Umakni se proč fantin!“ zaklical je Azim.

Ivo je zrl skozi okno v temo seštevaje sence. Za Turčinov ukaz ni maral, ali ga tudi ni slišal.

„Pravim ti, — proč! Nekaj se kotali tam!“ ponavljal je Azim segaje za pas po samokres.

„Ah, to je nekakšen ponočnjak — — evo — tamkaj,“ in Ivo je mahnil z rokó, „ravnokar je zašel za džamijo!“

V tem zropotal je Ivo na tla; Turčin ga je nasilno prevrnil. Napevši oči, ni opazil Azim ničesar nenavadnega. Draganica mirno spi, a nikjer ni žive duše. Pak zré napeto nekaj časa, — še vedno ni videti nič. — Toda čuj, — kaj je to? Spodaj se je odzval škripot dverij, iz veže glasi se sumljivi šum; to je odmev s polušepetom govorečih ljudi — mnogih ljudi. Ivo se trudi s praskanjem zaglušiti govorico; pak govori in nalaščno dela ropot.

„Tiho,“ zarohnil je Azim, „tiho, pravim!“

Toda Ivo ne maha nanj; skače dokaj glasno po škripajočih stopnicah gori in doli ter popeva med tem nekakšno pesem. Še le, ko je utihnil že poslednji šum, vsede se tudi on mirno na tla.

„Kaj je bilo to?“ vpraša Turčin nemalo prestrašen. „Kdo je govoril spodaj?“

(Dalje prihodnjič.)

stvo, osobito vino- in sadjerejo. Zanašamo se, da mu bodo pozni rodovi iz srca hvaležni. — Mi pa želimo iskreno, naj uživa zaslužni pokoj mnoga leta v blagor svojih ožjih in daljnih rojakov!

(Iz St. Petra v Sav. dolini.) V soboto dne 22. t. m. ob 8. uri zjutraj vrši se občinska volitev. Slovenci! volilci, pridite vsi, do zadnjega, da bode zmaga sijajna!

(Inkvizicija pri vojniškem županstvu.) Dne 11. t. m. dobi cerkvenik vojniške župne cerkve poziv priti popoldan pred strogega sodnika, župana Stallnerja. Zakaj, ni vedel tačas ter še ne ve niti danes. Ko pride poklicani namreč v občinski urad, najde tam le pisarja Jož. Košutnika. Ta zaklene cerkvenika v pisarno ter gre poklicat neko pričo, Stetnerja, zoper kojega je baje cerkvenik nekaj govoril. Cerkovnik čuteč se nedolžnega, postane hud, na kar ga zgrabita pisar in obč. birič, da ga zapreta. Ker se napadeni takemu samovoljnemu postopanju zoperstavlja, vname se med njimi boj ter se cerkovniku konečno komaj posreči vsemu raztrganemu in okrvavljenemu zbežati iz občinske mesnice. Pričakuje se nujno, da c. kr. okrajno glavarstvo stvar preišče ter prepove Stallnerju, da bi imeli njegovi služabniki v odsotnosti župana ali namestnika na tako staroveški grozovitni način proti strankam postopati, sicer si ne bo upal nikdo več v strahu za življenje v občinski urad.

(Iz Mozirja.) Opozarjamo še enkrat vse lesotržce, flosarje in posestnike host in gozdov, da se zagotovo udeležijo zborovanja dne 23. t. m. ob 3. uri popoldne. Zborovanje vrši se v gostilni g. Alojzija Goričarja v Mozirji. Lesotržci Savinjske doline iz Lubnega, Radmirja, Luč itd. pridejo polnoštevilno. Vrli lesotržci iz Pohorja obljubili so svoj poset. Če bi kdo imel kak poseben nasvet glede vstanovitve „Lesne zadruga“ ali „Zadružne banke“, naj to sporoči v pravem času uredništvu „Domovine“ v Celji.

(Na Rečico) je šel umrlega g. Jeranka nadomestovat učitelj g. Šijanec iz Gornjegagrada. Tu je hodil po trgu od gostilne do gostilne, ter prosil hrane, a povsod so mu jo odrekli. Če bi se ga g. nadučitelj ne vsmilil, moral bi zapustiti Rečico in oditi, od koder je prišel. — Ravno tako se je že vsem drugim prednikom in prednicam godilo. G. Jeranko bil je zbok tega prisiljen, se drugič ženiti. In na tem poti je tri dni po poroki na Primorskem umrl. — Rečica je sicer jako prijazen trg in ne daleč od Mozirja, kakor je že neki dopisnik pred par tedni v „Domovini“ omenil, vendar bi samcu drugače ne svetoval tam naseliti se, nego če bi se Mozirje vsaj za pol ure primaknilo Rečici, da bi se tam saj pošteno in brez zadržka opoldne mogel najesti.

(Iz Gornjegagrada.) Sedaj, ko dobimo v Ljubljano novega knezoškofa, vendar za trdno upamo, da se znebimo dosedanega nemškega, mlačnoverskega in oblastnega oskrbnika tukajšnjih knezoškofijskih posestev, sploh znanega „Vogta“, ter da se ta nadomesti s korenitim Slovincem, ker to vendar ne gre, da bi tu, v najbolj slovenskem delu Spod. Štajerja gospodaril in nad ubogim kmetom zarobljeno rentočil oholi, nepriljudni Nemeč. To mesto po božji in človeški postavi spada zavednemu, poštenemu Slovincu. — Tudi tukaj naj bi se držali gesla Svoji k svojim! Zarobljeni Nemeč pa naj gre k svojim bratom „Hiesel-n“.

(Narodna čitalnica v Gornjemgradu) je pri svojem izvanrednem občnem zboru imenovala svojega dosedanjega predsednika g. Antona Svetina, notarja istotam, častnim članom, zbok velikih zaslug, katere si je omenjeni gospod stekel za čitalnico. Slava mu!

(Nova Štifta pri Gornjemgradu.) Dne 9. januarja t. l. imelo je naše „Kmetijsko in bralno društvo“ svoje glavno zborovanje. Pred zborovanjem pozdravi g. načelnik navzočnike, katerih bi lahko bilo večje število — najprisrčneje, pozivljaje jih k vztrajnosti, delavnosti in ljubezni do društva in po njem za povzdigo in omiko našega ljudstva. Na to se spominja 50letnice slavnega vladanja našega viteškega vladarja in biserne maše sv. očeta, želeč obema doseči najskrajne meje človeškega življenja v duševni in

telesni prid podložnih jim narodov, na kar so vsi navzočniki navdušeno vskliknili: „Živio“ in „slava“. Potem se je vršila volitev novega odbora in izvoljeni so bili sledeči gg.: Ivan Kelc, učitelj, predsednikom; Anton Trepelj, posestnik, namestnikom; Anton Matjaž, veleposestnik, blagajnikom; France Bajt, posestnik, tajnikom; Aleš Žerovnik, kovaški mojster in posestnik, oskrbnikom. Predsednik se zahvaljuje za zopet mu skazano čast, obljubojoč posvetiti po mogočnosti svoje moči za povoljen razvitek društva, vabeč izvoljene odbornike, naj ga blagovolijo prav krepko podpirati za povzdigo omike in gospodarstva vrlega našega kmetijskega ljudstva. Račun je sicer za prvo leto pokazal neznamen primankljaj, kar pa upamo, se bode v prihodnje z božjo pomočjo in dobro voljo vrlih naših župljanov zboljšalo. Ob enem prosim najvdaneje vse blage dobrotnike našega kmečkega ljudstva, s posebnim ozirom na to, da naše ljudstvo iz vanredno rado čita, da blagovolijo naše mlado društvo po mogočnosti podpirati, ali s primernimi knjigami in prečitanimi časopisi ali pa tudi z denarnimi prispevki. Imena blagih darovateljev bodo objavljena in naše hvaležno ljudstvo jim vže naprej iz dna srca kliče: Bog plati!

(V Št. Juriju ob juž. žel.) priredi domače bralno in politično društvo, dne 2. svečana t. l. otvorivno sijajno veselico s petjem znanega domačega mešanega zbora in četverospava, z igranjem na glasovir in gosli, deklamovanjem in s plesom. Vsi prijatelji društva iz bližine in daljine se že sedaj na to opozarjajo in vljudno vabijo. Natančni vsopred in vabila se že razpošiljajo.

(V Št. Jurju ob juž. žel.) vršilo se je dne 19. m. m. vstanovno zborovanje „Bralnega in političnega društva“. Obžalovati je, da je zavladal nekak separatizem, ki narodnim borbam močno škoduje. Vkljub temu vpisalo se je do sedaj 40 udov, a za narodni Šentjur bilo bi vsekako pričakovati, da se to število v kratkem saj potroji. Pozdravil je došleca g. učitelj Josip Čulek, slavnostni govor pa je imel g. učitelj A. Munda, kateri je naučljivo razkladal naše splošne narodne borbe ter pomen takih društev. V odbor so voljeni: Predsednikom g. učitelj J. Čulek, podpredsednikom g. župan dr. G. Ipavič, tajnikom g. učitelj A. Munda, knjižničarjem g. J. Žiher, odbornikom pa gg. Fr. Praunseis ml., Fr. Zdolšek, Jur Zdolšek in Anton Brglez. Pri slavnosti je pel dovršno domači kvartet. Posebno hvaležno je društvo domači občini, ki je prepustila brez plačno bralno sobo. Društvu želimo najboljših vspehov, vse zavedne župljane pa pozivamo, naj mu mnogobrojno pristopajo. Bralna in politična društva so v sedajni dobi naša edina rešitev.

(„Kmetijsko bralno društvo na Ponikvi ob juž. žel.“) ima občni zbor in veselico v nedeljo, dne 23. januarja t. l. po večernicah v prostori g. Fr. Podgoršek a s sledečim vsopredom: 1. Pozdrav načelnika. 2. Poročilo tajnika in blagajnika. 3. Vplačevanje udnine in vpisovanje novih udov. 4. Prosta zabava s petjem in srečolovom. Posebna vabila se ne bodo razpošiljala. K obilni udeležbi najljudneje vabi odbor.

(Požar) uničil je dne 11. t. m. leseno poslopje posestnika Mihela Pribila v Šmarji pri Jelšah. Zgorelo je vse pohištvo z živežem vred. Škode je 2600 gl.

(Nevarnega tolovaja vjeli.) Blizu podružnice sv. Jošta v Prihovi ima nek malovrednej po imenu Venguš svojo bajto. Ta je bila od nekdanj pribežališče raznih hudodelcev. Tako sta se pri njem zadržavala svoje dni znana roparja Krivec in Peparko. Vsled tega mož dobro živi, dasi ne seje in ne žanje. Zadnji čas vznemirjal je okolico nek vojaški begun Zorin. Doprinašal je razna hudodelstva, a še le na dan sv. Treh kraljev posrečilo se je oplotniškemu stražmeštru orožniku g. K. Jiraku zasačiti ga v omenjeni bajti. Potegniti je hotel iz suknje nabit revolver, a pest vrlega orožnika prijela ga je jekleno. Poskušal je še tudi zbežati iz zavora, a ni se mu posrečilo.

(Konjiško učiteljsko društvo) je imelo 13. t. m. v slovenski šoli v Konjicah svoje zborovanje, ki je bilo prav povoljno obiskano. Posebna čast gre v tem oziru vrliim zastopnicam krasnega spola. Petorica jih je pri društvu in kakor zadnjokrat, bile so tudi to pot polnošte-

vilno zastopane. Prosimo, le vztrajajte! Vaš vzgled, vsaj tako upamo, bo vspeh budil še ostale vaše tu-okrajne tovarišice, da vas začno posnemati. Pohvalno mi je tudi omeniti, da se naših zborovanj vdeležujejo, če jim je le mogoče, tudi nekatere cenjene učiteljske soproge in radovoljno sodelujejo pri društvenem petji. Tokrat sta nas, razven zveste nam gđc. Agice Malenšekove, počastili gospe Černejeva in Pukmeisterova. Društvu je na novo pristopil g. J. Čeb, nadučitelj pri Št. Jerneju kot prvi in č. g. V. Janžekovič, kaplan v Čadramu kot podporni ud. Upamo, da se nam pridruži še več drugih podpornih udov; kajti tudi v našem okraju štejejo dokaj pravih prijateljev šole in učiteljstva, samo pobrigati se je treba za nje. — Posebno prijeten utis je napravilo na nas to, da nas je iznenadil s svojo navzočnostjo tudi častni član društva, c. kr. šolski nadzornik g. P. Leitgeb. Razveselila nas je navzočnost gospoda nadzornika prvič zato, ker se je lahko osebno prepričal, da je društvo na zdravi podlagi in da deluje krepko ter neustraheno, drugič pa zato ker je s svojo navzočnostjo namignil, da se naj društva oklenejo še oni učitelji in učiteljice tega okraja, ki gledajo delovanje sedajne društvene večine nekako po strani. — Gospod nadzornik je iz prijaznosti prevzel podavanje o šolskem obiskovanju. V svojem govoru je podal dokaj uvaževanja vrednih migljajev, kako naj učitelj v šoli in izven šole deluje na to, da pridobi ljudstvo za šolo in s tem doseže rednejše šolsko obiskovanje. Podal je tudi nekaj navodil gledé na spisovanje „Izkaznic šolskih zamud“. O tem za učitelje perečem vprašanji je predsednik, g. Brinar otvoril debato. Gospodje učitelji so iz svoje prakse navedli nekatere migljaje, kako se tudi da vplivati na redno šolsko obiskovanje, posebno se je pa vsestransko naglašalo, naj bi sl. okrajni šolski sveti nikakor ne prizanašali z denarnimi kaznimi tistim strankam, ki ne pošiljajo otrok v šolo zgolj iz upornosti. — Dopisnik „Domovine“ nam je v zadnji številki v članku „Iz celjskega okrožja“ govoril iz srca. Zato nas bo zelo veselilo, ako se gospod nadzornik še večkrat oglasi v našem društvu. — Po dovršenem, razne šolske in stanovske zadeve obsežajočem vsopredju, smo se, kakor po navadi, zbrali k prosti zabavi. O kako veselo je zopet bilo! Predno smo se jeli razhajati, me je iz sosedne sobe nagovoril eden izmed najveljavnejših kmetov iz konjiške okolice. rekoč: „Gospod učitelj, prosim, nate, pijte! Veste, že davno bi imel biti doma, pa ko slišim lepe slovenske pesmi, se pa kar ne morem odtrgati. Prosim, zapojte še katero! In kako prijateljstvo je med vami! To je pa res lepo!“ Odgovoril sem mu: „Prvi četrtek v marcu se snidemo zopet; ako vam je ljubo, pridružite se nam takrat, prav radi vas vzprejmemo v svojo družbo.“

(Pošta z neomejeno samooblastjo) je v Rogateci na — Štajerskem. Poštar je bivši vojaški „vezir“, ki je prinesel tudi v službo c. kr. urada svojo neoporekljivo oblast. Ker ne da tretji osebi poštno pošiljatve brez pismenega pooblastila, dal je nek gospod poštnemu prinašalcu slovensko pooblastilo. To pa je poštnega „vezirja“ tako raztogotilo, da je ves zelen metal listič po mizi ter se konečno zadril nad prestrašenim pooblastiteljem: „Drugokrat naj nemško pišejo, danes še dam pošto, drugokrat pa ne, če bo slovensko pisano; povejte to vašemu gospodu.“ Upamo, da bo graško ravnateljstvo vendar prisililo c. kr. poštarja svojo zaprisego prelomiti. Menda ga tudi pouči, da ni on več „tagšarž“, a slovensko ljudstvo njegovi — rekrutje.

(V Slovenski Bistrici) je razpisano mesto za podučiteljico, definitivno ali provizorično II. plačilnega reda. Prošnje se imajo vložiti do 31. prosinca t. l. pri krajnem šolskem svetu v Slovenski Bistrici.

(Iz Slov. Bistrice) se nam piše: Opazka v poslednji „Domovini“, da je vino iz tukajšnjih pohorskih gorc že večinoma prodano, mora se v toliko popravljati, da se še pri več posestnikih dobi dovolj žlahtne lanske kapljice po 28 do 30 kr. Torej se kupcem, ki se hočejo z dobrim vinom preskrbeti, ni treba bati, da bi si sodov ne mogli napolniti in bi jih morali prazne vračati, kakor se je to po trgatvi baje zgodilo v ljutomerskih gorcih.

(Ptujskim Nemcem) omenil je pred kratkem nekdo v graškem nemškem listu, da je njihov gimnazij nemšk, a če se podržavi, bo gorje za nemštvo. To jih je zbudilo; niso se do tedaj brigali, da-li imajo gimnazij, da pa je isti nemšk, spomnil jih je stoprav dotični dopisun. Takoj sklicali so izvanredno sejo dne 12. t. m. v koji so zastopniki „nemškega“ mesta Ptuj enoglasno sklenili, vse napeti, da se „edini nemški gimnazij“ v Ptujki popolni v višjega ter odločno nasprotovali, da bi se isti kedaj podržavil. Pobožni želje izražati slobodno je vsakemu, tudi ptujskim Prusakom, za izvajanje istih pa imamo drugo gospodo.

(Od Ptujke gore) piše nam prijatelj: Med tem ko leži po večini krajev, tako na Zgornjem Štajerju mnogo snega in hudo pritiska zima, je Spodnji Štajer malone brez snega. Pri tem pa je pri nas tudi res gorko in sploh prav vgodno vreme. Vinogradnikom to vreme kaj dobro ugaja, ker lahko obrezujejo trto, rigolajo in pripravljajo zemljo za nasad ameriških trt, ki naj bi nadomestile dosedajno po trtni uši in strupeni rosi večidel uničeno trto. Kar je gotovo prav redko v tem času, opazoval je pisec dne 17. t. m. Kmet iz Pletarja oral je na Dravskem polju blizu železnice svoje polje ter sejal — pšenico. Pravil je začudenemu opazovalcu staro govoricu, da je do Svečnice še vedno čas (seve ne vsako leto!) za setev pšenice, rži in ječmena, kar pa — priložil je tiho — ne sme povedati oče sinu, ker bi se sin znal na to zanašati in ne bi sejal o pravem času, kakor se spodobi kmetovalcu.

(Odbor K. sl. bral. društva „Mir“ pri Veliki nedelji) konstituiral se je pri volitvi dne 16. t. m. sledeče: Predsednikom č. g. A. Bračič, kaplan; podpredsednikom g. J. Košar, nadučitelj; zapisnikarjem gđ. Micika Melcher, učiteljica; knjižničarjem gđ. Lucija Gabršček, učiteljica; blagajničarjem g. Jože Tušak, posestnik; odborniki so: Vek. Kolarič, Jože Erhartič, Mart. Holc in Ivan Veselič. — Upamo, da bode društvo, ki je jelo zadnji čas malo dremati, se pod novim predsedništvom prebudilo k krepkejšemu življenju.

(„Leposlovno bralno društvo“ pri Mali nedelji) ima svoj občni zbor v nedeljo dne 30. januarja t. l. ob 3. uri popoldne v šoli z naslednjim dnevnim redom: 1. Poročilo o dohodkih in izdatkih v preteklem letu. 2. Vpisovanje udov in volitev novega odbora. 3. Razni predlogi. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Sv. Andraž v Slov. gor.) Bralno društvo imelo je 6. januarja t. l. svoj VIII. redni občni zbor po običajnem vspredu. V odbor izvolili so se sledeči gospodje in mošje: Predsednik nadučitelj Ivan Strelec; podpredsednik Franc Čuček, posestnik in čebelar; tajnik Janko Fras, učitelj; odborniki Gregor Drugovič, veleposestnik, Tomaž Golob, trgovec, Fekonja Franc, posestnik. O tej priliki se naznani, da je odbor volil dne 26. decembra m. l. častnim udom s častno diplomom g. dr. Jurtela, odvetnika v Ptujki ter g. Josipa Čeha, nadučitelja pri Sv. Jarneju. Prvemu se je diploma takoj osebno izročila.

(Odmevi v Mariboru) V noči dne 7. t. m. pobil je nek zlikovec šipe na pisarni stolnega župnišča. Mariborskim pobalinom se je to „junaštvo“ moralo od poprej pač prikupiti — morda tudi mestni straži, ker ni prej ne sedaj kaj videla ali slišala.

(V Strihovci pri Sv. Egidiju v Slov. gor.) izvoljen je županom nek gostilničar J. Reppnigg. Nemški graški listi poročajo, da je ta mož v „najširših krogih priljubljena in spoštovana oseba“. Seveda misli le tako daleč, kakor „sega Nemca jezik“. Ne vemo pa s čim se je človeče tako prikupilo; menda po svojem dolgem repu, na kojega si je obesil dva gg. Nemški imenoval bi se lahko tudi „Podrepnik“.

(V Gradcu) bil je dne 13. januarja 1898 g. Ivan Milan Hribar, c. kr. avskultant v Ljubljani, promoviran doktorjem prava.

(Političen dvoboj.) Nemški nacionalni visokošolec, kateri se je nedavno v Gradcu z bosanskim častnikom dvojeval, umrl je vsled dobljenih ran.

(Iz Gradca.) Dne 9. januarja t. l. bila sta g. Adolf Premru, uradnik „Dunajske zavarovalnice“ in Olga Premru rojena Hrašovec v navzo-

nosti sorodnikov po bratu gosp. Josipu Premru, vojaškem kuratu svečano poročena.

(Štajerski deželni odbor) je sklenil v namen temeljite izobrazbe viničarjev v obdelovanji ameriških trt tudi v letu 1898 stalen tečaj za viničarje ustanoviti in sicer: 1. Na deželni sadje- in vinorejski šoli v Mariboru. 2. Na viničarski šoli v Lipnici. 3. Na novo ustanovljeni centrali za pomnoženje ameriških trt na Bregu pri Ptujki. Ti tečaji pričenjajo se s 1. marcem in končajo s koncem mesecem novembrom 1898. V Mariboru vzprejelo se bode letos 12. v Lipnici 20 in na Bregu pri Ptujki tudi 20 mladih sinov od posestnikov ali viničarjev, kjer bodo imeli prosto stanovanje, popolno hrano in razun tega še mesečno plačo po 4 gld. Izobrazba v teh tečajih je v prvi vrsti praktična in le toliko teoretična, kolikor je potrebno za predelalca in samostojne viničarje pri obdelovanji ameriških trt. Po dokončanju tečajev dala se bodo obiskovalcem potrebna spričala. Pogoji za sprejem so: 1. Dokaz o dopolnjenem 17. starostnem letu; 2. neomadeževano dosedanje življenje; 3. se morajo prošniki zavezati v času od 1. marca do konca novembra 1898 neprenehoma v tečaju ostati in se dotičnim predpisom ter ukazom podvreči. Dotične, koleka proste prošnje vložijo se naj najdalje do 15. svečana 1898 pri dežel-nemu odboru v Gradcu.

Slavno uredništvo „Domovine“ v Celji!

Slav. uredništvo „Domovine“ se pozivlja po uvačevanju točke 19 tisk. zakona, da sprejme prihodnej številki sledeči popravek: Danešnim se preklicuje v podlistku „Domovine“ z dne 3. grudna 1897 razglašena neresnica, češ, da bi bil učitelj iz Lokavca pri dotični protestantski službi božji orglal v grajščini v Jurklostru. — Dotični dopisnik ni ali dobro videl ni slišal, ali pa mi je hotel vedoma krivico delati in osramotiti.

Z odličnim spoštovanjem

Vam udani

Henrik Hribernik
učitelj.

Lokavec 11. prosinca 1898.
pri Zidanem mostu.

Druge slovenske novice.

(Deželni zbor kranjski) vzprejemal je v zadnjih svojih sejah razne predloge poedinih od-sekov za napravo in popravo deželno gospodar-skih zavodov in ustanov. Malo ne vsem kranjskim gasilnim društvom dovolile so se primerne nagrade.

(Mestna hranilnica ljubljanska) dosegla je te dni 5 milijonov goldinarjev vlog. To ponosno vest za vse Slovence naznanjala je ome-njeni dan na mestni hiši razobešana zastava.

(Izpraznjene deželne službe) V Ljubljani je v deželni bolnici izpraznjeno mesto vodje, v licealni knjižnici pa ono skriptorja. Čuje se, da bodo vsa ta in podobna mesta dobili — nemškonacionalni ljudje. Tako se z nami pometa!!

(Nov železni most) Mestna občina ljubljanska zgradila bode čez Ljubljaničico nov ze-izen most glaseč se „cesarja Franca Josipa I. most“, in sicer v spomin petdesetletnice njegovega vladanja.

(Efektna loterija) z 1.000.000 srečk po 50 kr. (1 kroni) v korist regulacijskemu zakladu, vršila se bode letos meseca decembra v Ljubljani.

(Društveno gibanje) V Ljubljani je bilo l. 1897. 128 raznih društev, in sicer 90 slovenskih ter 38 nemških.

(Nove dvojezične ulične in hišne table) so jeli po Ljubljani pribijati. Table nosijo zgoraj slovenski spodaj nemški napis, hišne poleg tega še hiš. številko v sredi.

(Novo višjo gimnazijo) prične naučna uprava graditi v Ljubljani vendar že letošnjo pomlad Baronu Heinu je ljublj. obč. zstop — trn v peti, zato Ljubljana pod njim — skoro nič ne doseže!

(Krošnjarstvo) odpravilo se je iz obsežja ljubljanskega mesta. V letoviščih kakor v vseh večjih mestih je krošnjarstvo po posebnih na-redbah že davno odpravljeno, želeti bi pa bilo, da se isto sploh prepove v vseh naselbinah, kjer so se nastanili domači trgovci in obrtniki, ki

imajo itak ponujano blago v boljši kakovosti v zalogah. Prepustili bi se naj krošnjarom le od-daljena, hriboviti kraji, kjer ne škodujejo doma-čemu obrtu.

(Imenovanje pri kranjskem deželnem so-dišču.) Predsednikom imenovan je mesto raj-nega pl. Kočevarja dosedajni podpredsednik Al-bert Levičnik. Podpredsednikom imenovan je dosedajni državni pravdnik Josip Pajk, a držav-nim pravdnikom postane deželnosodni svetnik v Mariboru, F. Trenz.

(Umrli je) dne 11. t. m. č. g. Janez Oblak, žup. v Borovnici, star 68 let. Zadel ga je pred 14 dnevi kap. N. p. v miru.

(V Zalogu pri Ljubljani) zadel se je dne 15. t. m. vlak ob žel. čuvaja J. Oreška, vrgel ga tako močno v stran, da je obležal mrtev.

(Nov poštni urad) otvoril se je dne 16. t. m. Vodicah v Gorenjskem, ki ima zvezo z želez-niško postajo v Vižmarjih.

(Ponesrečil) se je v premogokopu v Zagorji dne 10. t. m. rudar Alojzij Križnik.

(Nova železniška proga) namerava se gra-diti od Trebnjega skozi Mirno-Št. Rupert-Mokronog do Tržišča. Dne 17. t. m. bilo je komisijonelno pregledovanje. Od te proge pričakuje se važno zboljšanje gospodarskega prometa.

(Novo župno cerkev) zgradili bodo v Žireh, v logaškem polit. okraju.

(V koroškem dež. zboru) bil je zadnje dni na dnevnem redu tudi ugovor zoper jezikovne naredbe. Izmed slovenskih poslancev je bil nav-zoč samo Grafenauer. Dne 14. t. m. predlagala se je zgradba železnice iz Celovca v Ljubelj, ter proge čez Karavanke. Zadevo dobi nov železniški odsek v roke.

(Imenovanje.) Župnik v Ziljski Bistrici č. g. Blaž Vavtžar imenovan je proštom v Do-brlivasi.

(Pri občinskih volitvah v Doberlivasi na Koroškem) zmagali so Slovenci. Tu so se na-sprotniki in uradniki najbolj trudili vreči Slo-vence, a se jim ni posrečilo. Slava zavednim volilcem!

(Desetletnica A. Einspielerja.) Koroški Slo-veci obhajali so dne 16. t. m. spomin deset-letja, odkar jih je zapustil njih narodni oče, vo-ditelj in prvoboritelj. Bil je to nekak korotanski Mojzes, ki je žrtvoval celo svoje življenje, da iz-pelja korotanske sobrate iz — nemškega su-ženstva po državnih zakonih vsem narodom obljubljeno deželo enakih pravic. Kdor hoče preblagega moža prav ceniti, premisliti mora trnjevo pot, koje je stopal rajni od probeje na-rodne zavesti l. 1848 do svoje smrti, vedno le za narod, nič zase. Da živi v koroških Slovencih sveta hvaležnost do rajnega dobrotnika, poka-zala je vdeležba pri slovesni maši zadušnici, ki se je služila v ta spomin dne 16. t. m. v cerkvi sv. Duha v Celovcu.

(Ogljik zadušil) je v Lužnici na Koroškem železniškega čuvaja Šimona Črešnika in jedno-etnega otroka. Zatvor pri peči je bil zaprt in vsled tega napolnila je ogljena sopara malo so-bico. Mož se je vendar posrečilo zopet oživiti, a otrok je že bil mrtev.

(Pogorel je) dne 13. t. m. italijanski ko-ldvor v Pontebi na meji koroški.

(V Mirni na Primorskem) umrl je dne 10. t. m. č. g. Ivan Pelicon, ondotni kapelan. V Tolminu pa je umrl c. kr. okrajni komisar gosp. K. Kumar.

(Bivši tržaški namestnik) vit. Rinaldini imenovan je po trgovinskem ministerstvu uprav-nim svetnikom avstrijskega „Lloyda“. Ta po-stranska službica nesla mu bo letnih 10.000 gld. „Vlada ne zapusti nobenega lahona in nemš-kutarja.“

(Goriški delavci) osnovali so si nov list pod imenom „Delavski prijatelj“.

(Zadušila sta se) v Gorjah pri Cerknem 12. t. m. Janez Močnik in njegova žena. Zatvor-nica pri peči je bila zaprta in soba polna stru-pene ogljene pare.

(Občinske volitve v Poreču) je vlada ovrgla na pritožbo dr. Laginje.

(Reka pod policijskim nadzorstvom.) Ker novoizvoljeni reški župan in z njim večina mestnega zastopa ni hotela priseči na vsiljeno uvedene mažarske zakone, razpustila je vlada

občinski zastop ter poslala na Reko svoje strašilo v osebi grofa Szapary-ja, ki je imenovan reškim guvernerjem. Miru pa tudi sedaj ne bo.

Druge avstrijske novice.

(Dunajski Slovani) priredili so dne 16. t. m. v Leopoldovem pri Dunaji shod, na katerem se je sklenil ugovor proti predlogi poslanca v nižjeavstrijskem dež. zboru, češkega odpadnika Kolisko, naj se proglasi v deželi učnim jezikom edino le nemščina. Vladi odpošlje se prošnja, da vzprejeta predloga ne dobi najvišjega potrdila. Shoda, ki bi se bil imel vršiti v Hernalsu, a so dotičnega gostilničarja Nemci z grožnjami prisilili, da je zadnji trenotek svoje prostore prepovedal, vdeležilo se je izvanredno veliko na Dunaji živečih Slovanov, osobito Čehov. Govoril je tudi Slovenec Podgornik, urednik „Slovenskega Sveta“, a vladni komisar ni mu dovolil slovensko govoriti, češ, da jezika ne ume.

(Državni zbor) se skliče takoj prve dni meseca marcija ne gledé, se li do tačas dožene sprava na Češkem ali ne. Če pa se pokaže, da isti ne more delovati, razpusti ga vlada nemudoma ter razpiše nove volitve. Tako je poposneti iz verodajnih vladnih izjav.

(Češki deželni zbor.) Zanimanje za zborovanje v Pragi rase od dne do dne. Saj pa tudi sedi v njem Wolf, o katerem pričakuje njegova stranka vsak dan, da se mu prikaže sam Votan — vsenemški bog, ki ga obsenči čudeže delati. No do sedaj skrbi le za našo zabavo. K seji dne 17. t. m. spremilo je zopet njegov voz par dečakov, kar ga je tako preplašilo, da je grozno tulil zoper vse, kar je v zbornici in zunaj iste. Namestnika Coudenhove, ki si je upal vkljub Wolfovi prepovedi češko govoriti, obdolžil je, da je edini on provzročil praške izgrede, župan Podlipni mu je pojac, češki veleposestniki kuga, a ostali Čehi — blazni. Povedal je „pohlevne želje“, s kojimi se hočejo tlačeni Nemci za sedaj zadovoljiti, in te želje oziroma brezpogojne tirjatve so: jezikovne naredbe imajo se takoj odstraniti, nemščina se ima uvesti državnim jezikom po vsej Avstriji — izvzemši Galicijo in Dalmacijo (kakšna prepustljivost!) a za navrhek odstaviti je češkega namestnika Coudenhove. — Naj pa še kdo zanika Nemcem velikodušnost! Res škoda za zabavo, ako bi znali nemški poslanci res češki zbor zapustiti. Predsednik Coudenhove je naznanil, da meni vlada izdati v prihodnjem mesecu premenjeno jezikovno naredbo, ki se bo nanašala na jedno- in dvojezične okraje, da pa dobi dežela dovolj jezikovno zmognih uradnikov, premenili se bodo po predlogi, ki se bo že v prihodnjem zasedanju stavila, učni načrti na čeških srednjih šolah; nesramnemu Wolfu na napade povedal je namestnik, da ni postal namestnik po Wolfovi, nego po cesarjevi milosti.

(Državni zbor ogrski) zaključil je z dnem 16. t. m. dosedajno zasedanje ter otvoril dne 18. t. m. novo.

(Bosna nam je vendar — naprej.) Bosanska vlada izdala je z novim letom naredbo, da je temprej ondotnim vojaškim uslužbencem pri poštah priučiti se deželnemu jeziku, da bodo mogli ustrezati vsem zahtevam prebivalstva. Tedaj Kalay uvidel je tako potrebo pred nego naše ministersvo in njih deželni mogotci.

Ogled po širnem svetu.

(Srbski razkralj Milan) bil je dne 16. t. m. na Dunaji v avdijenci pri cesarju. Kako je avstrijski dvor zadovoljen z njegovo prilasteno si vlado nad srbskim vojaštvom, lahko si je misliti, saj ga baš na Dunaji dobro poznajo po njegovem ponočnem življenju. Dne 26. t. m. prevzame svečano vrhovno oblast srbske vojne. Več najbolj izkušenih in vrljih generalov odložilo je o vesti, da jim postane Milan poveljnik, svoje službe, na kojih mesta imenuje Milan mlade, neveščé častnike, samo da so njegovega mišljenja.

(Črnagora — kraljevina.) Ako je verjeti novim glasom, nameruje črnogorski knez Niko se pustiti v kratkem kraljem kronati. Zakaj bi pa naj tudi ne zaslužila tega naslova državnica, katere junakov ni premagal stoletja in stoletja nobeden sovražnik. Zavidna je Črnigori le Srbija,

kteri državi razjeda zadnji čas osebna mržnja med vladnimi dvori.

(Zadeva Dreyfusa.) Svet je mislil, da je potihnila ta zadeva za vselej z razsodbo vojnega sodišča, koje je majorja Eszterhazija oprostilo, a krivdo Dreyfusa potrdilo. Toda židovsko časopisje in Židje ne dajo miru. Takoj po razsodbi napal je francoski pisatelj Zola strastno in zasramovalno vojno sodišče ter imenoval celo postopanje zvižno sleparstvo. S tem je Zola menda sam hotel, da ga postavijo pred porotno sodišče, kjer nameruje celo zapletko razkrinkati. Ne le samo v Parizu, temveč pa vsej Francoski napravili sta se dve stranki, prva povzdržuje Zolo ter mu pošilja zahvalne brzojavke, druga pa — kateri so se pridružili dijaki — napravlja hrupne demonstracije po mestu ter kriči: „Proč z Zolo, proč z Judi!“

(Iz Krete) odzvale so velevladi deloma svoje brodovje. Tudi Avstrija dobila je 6 vojnih ladij domov, ostalo jih je na Kreti le 5.

(V Vzhodno Azijo.) kjer si prilastujejo nekatere evropske države posebnih izkoriščanj na račun Kitaja, pošlje Avstrija jedno svojih vojnih ladij, da se očrtajo interesi, koje bo imel v zanaprej tam avstrijski trgovinsko promet našega brodovja „Lloyd“.

Dopisi.

(Iz Sevnice. Tisti „mogočni“, „kulturni“ narod, ki se bliža v svoji prevzetnosti, nadutosti, oholosti in drznosti že nenormalnemu stanju svojih možgan, in kateremu so glave in kolovodje še same domišljavosti in germanske navdušenosti zblazneli in zbesneli, ima tudi pri nas par preperelih pritikin, par orumenelih listov, ki so popadali z našega slovanskega drevesa in gnojijo sedaj korenine nemškega hrasta. Skromna peščica je teh „junakov“, na čelu jim brezdvomno pristni German Kavčič (kje je neki tekla zibelj njegovim pradedom?) — s še pristnejšimi oprodami Smrekarji (zakaj ne Fichteji?) Tomičem, Dumofskim, nekom, kojega ime po gnoju diši, in par „kopitarjev“, ki so se priklatali od nekje iz blažene Germanije uživat slovensko gostoljubnost!

Ta efijaltska peščica pa se odlikuje s toliko drznostjo in se vede toli oblastno, kakor bi bil cel trg njen, kakor bi ne stala slovenska Sevnica ob slovanski Savi!

Iz peresa „učenega“ Tomiča romajo v kratkih presledkih mastni dopisi v nemškutarsko trobento „Deutsche Wacht“, ali v votli boben „Tagesposte“, in vsi ti dopisi se odlikujejo po pristno germanskem slogu in duhu ter pristno germanski budalosti in robotosti, kdor čita ta „duhovita“ zmašila, katera rodeva Tomičeva puhla butica, moral bi misliti, da so Kavčič & Comp. že davno pohrustali zadnjo slovensko sevnisko kost in je Sevnica tam kje — am deutschen Rhein! In kako bi tudi ne mislili ljudje tako v našem kraju? Teh par nemškutarskih revšet, ki se žive izključno od slovenskih grošev, si upa vse! Drzne se žaliti na najostudnejši način slovensko prebivalstvo, prirejajo velenemške slavnosti, o katerih piše kunštni Tomič lažnjivonavdušene dopise, se napihuje kakor znana žaba v basni in bobna v svet neverjetni vesti o našem trgu.

In mi Slovenci?! — Mi pa, ki smo v ogromni večini, gledamo mirno, ponižno in pohlevno vso to divjanje. Le redko izve svet, da še živi v Sevnici kaka pohlevna slovenska dušica. Polni ozirov smo do svojih zagrizenih nasprotnikov in zatajujemo raje same sebe, samo da ne žalimo teh razkačenih puranov. Delamo jim koncesijo za koncesijo. Čemu taka kulantnost? Čemu pritisniti Sevnici pečat dvojezičnega trga? — Zahvala zato je bil Tomičev napad v „vahtarici“ na marljivega in vestnega učitelja in organista Pišla, ki ni postregel germanskim ušesom z nemško pesmico.

In takim brezobzirnežem se klanja slovenska večina! Skrajni čas je, da se dvignemo na odločen odpor, da pokažemo, kdo je gospodar na slovenskih tleh, sicer nam zrastejo ti napihnjenci res preko glav. Saj že kmalu ne bomo smeli slovenski govoriti ali zaklicati skromen „živio“, ako je posadila kaka nemškutarska imenitnost svoje kosti v obližje, dočim smejo

oni „heilati“ in tuliti, kakor bi jih bil dresiral sloviti Wolf sam.

Naše vrlo učiteljstvo si žal ne upa ganiti niti mazinca, ker ga čakajo najostudnejše in lažnjive denunciacije „plemenitih“ nasprotnikov, dasi bi bilo mnogo potrebnejše, da kdo njim malo pogleda pod prste. Tista nemškutarska trdnjavica koncem drevoreda, ponemčevalnica slovenskih otrok, je prava sramota za naš kraj in sploh za našo dobo. Poučne razmere so škandalozne in treba bode nekoliko osvetliti „delovanje“ pedagoga Tomiča in njegovega tovariša, kar v kratkem storimo.

Mi pa se zdramimo enkrat iz narodnega mrtvila ter se združimo na odločen in brezobziren boj zoper naše poturice. Le na ta način bode možno ukrotiti te drzne hujskače in jim zapreti njihova nečista usta. Torej na delo in zmaga nam je gotova!

Iz Žetal. „Zaplankan od gorá ves kot! Ah, tukaj se res svet nehava“. Tako bi gotovo vsaki vzkliknil, ki poseti naše zakotje, ako ni takšen pustolovec, kakor so naši obiskovalci. Pa ker le sodnijske sluge, parfimirane agente, gozdne čuvaje in včasih še tudi rogaške uradnike štejemo k svojim obiskovalcem, ne moremo od njih zahtevati tako duhovitih slovov. Obratno smo pa tudi veseli, da se zamoremo tu pa tam prav nemško razgovoriti s temi gospodi. Vsi Žetalanci imamo namreč do tistih, ki nemško govore, posebno spoštovanje, tako celo, da klobuke v rokah držimo, kadar ž njimi govorimo. Opravičena je tedaj trditev tistih, ki pravijo, da smo Žetalanci boječi ljudje, ker si še ne upamo v svojem materinem jeziku tujcem odgovarjati. To za vsakega Slovenca nečastno navado, moramo odpraviti. Kdor se ne zna z nami po domače razgovoriti, tisti naj svoj posel kje drugje opravlja, ne pri nas. V Rogatcu imamo n. pr. slovenščine nezmožnega sodniškega pristava. Zamore li on vse okoliščine v poštev jemati, ki vplivajo na razsodek, ako ni popolnoma večšč našega jezika. Naš okraj je popolnoma slovenski in vendar nam rogaška sodnija dostavlja vse dopise izključno v blaženi nemščini. Kaj naj tisti počne, ki nemščine ne razume? Mu je li dolžnost si tolmača prositi? To imenujemo nasilstvo, da ne govorimo o pravici.

Seveda je nam Žetalancem lahko nemške zagonetke reševati, ker imamo veleučenega Br., ki z redko svojo duhovitostjo razmotrivlja vsaki pojav imenovane vrste. On je pravi bodritelj svojega okrožja. Dobrošno število let nam že po nedeljskih jutrih s proroškim glasom vse okrepe oblastev razlaga in z dohovitimi opazkami komentira, to je — on preklicuje. Bil bi že daleč tam na Nemškem dobil ednako službo, pa ker se baje ni zamogel z nemškim pravopisom spoprijazniti, ni bilo možno njegovi želji ustreči. Sicer pa smatra samega sebe vzglednim v vsakem oziru, ktere samosvesti mu nikakor ne mislimo kršiti. V poslednjem času je tudi za to poskrbel, da predre prava nemška civilizacija med nas, kajti njegova boljša polovica je pristna Nemka in h krati velike duševne prožnosti; zaradi nje se bomo vsi Žetalanci nemško naučili, če se ona ne more našemu jeziku priučiti.

Navzlic tem dvem bi še Žetalanci narodnjaki prosto dihal, da bi le ne imeli pijavk narodnega življa med domačini. Lastnega robstva okove si dan na dan odkrivljamo. Vsi smo še premalo navdušeni našemu zatiranemu rodu pripomoči do lepše bodočnosti. Zakaj ne odgovarjamo zahtevam oblastev v materinščini? Vzlasti občinski predstojniki in vsi, ki nemško uradujejo, so narodne izdajice, ker se vedoma ne poslužujejo pravic, ktere smo si Slovenci s toli mučnim prizadevanjem priborili. Razrušimo sponse, ki nas priklopljena drže v temoti! Razdrobimo priljubljena nam pojme ter stopimo na poprišče kot vrli narodnjaki, da nam čim preje napoči dan svobode.

Od Sv. Antona v Slov. gor. Kat. bralno društvo pri Sv. Antonu v Slov. gor. je imelo dne 9. t. m. veselico s petjem in gledališki igri: „Zakonske nadloge“ in „Indijski siroti.“ — Od kar je lani po izgubi svojega vrlega pevovodja naš pevski zbor res zdatno oslabeled, se zdaj zopet krepko vzdiguje, za kar je zahvaliti g. učitelja J. Klemenčiča, ki je blagovolil prevzeti vodstvo

petja, koje nalogo prav vrlo izvršuje. To priča že ta veselica, pri koji je bilo petje vse hvale vredno. — Igru sta se vršili prav izborno v občudovanje gledalcev. G. Tušak ml. storil je kot ravnatelj igre v tem oziru zopet mnogo, zlasti, ker je trebalo k temu mnogo priprav, koje se težko zmagajo pri slabih denarnih razmerah našega društva. — Pri prosti zabavi bilo je kmalo vse prav živahno, kar tudi ni drugače misliti med tako izbornimi, veselimi gosti, koji so nas blagovolili počastiti od Sv. Andraža in Sv. Benedikta v nepričakovani obilici. Zlasti je bila večina med č.č. gosti sl. učiteljstvo, kar nam služi v posebno veselje in tolažbo ter nam obeta boljše prihodnost.

Med raznimi, prav mičnimi pesmi je omenjati posebno „Naša zvezda“, „Naše gore“, „Po zimi iz šole“ in „Pri zibelci“. Med odmori vršili so se še razni govori, izmed kojih je bil posebno eden zanimiv in jednat.

Vse se je tedaj izvršilo nad naše pričakovanje. Hvaležno se spominjamo onih gg. gostov, koji so pri „družbi starih časnikov“ udeležili se na blagodušen, nesebičen način; imeli so namreč pred očmi le blagor in korist društva, ne pa reči, ki so se prodajale. Potem še izrekamo gg. podpornikom v preteklem letu: g. dr. Fr. Jurtelu v Ptuj, g. Fr. Gomzi v Ormoži in domačemu č. g. župniku, vsem skupaj najiskrenejšo zahvalo! Bog i narod!

Narodno-gospodarske novice.

Prememba lovskega zakona.

Podrobnosti iz sklenjenega novega zakona bile bi navajati sledeče:

Doba za prizanesbo jelenom, mladičem in košutam skrajša se za dva meseca. Od tega prikrajšanja samega pa ni še nikakor pričakovati zdatnega zmanjšanja velike divjačine, ker imajo jeleni še vedno prizanesbe nad šest mesecev, ravnotako mladiči in košute.

Skoral povsod pa je prepričanje, da je treba množenje velike divjačine zabraniti iz ozirov kmetijstva ter umnega gozdarstva, kakor tudi z ozirom na varstvo živalij.

Precej znatne svote izplačati je vsako leto na odškodninah za poškodovanje gospodarskih nasadov po divjačini, kar se zgodi — na čast lastnikom lova — skoraj povsod po mirnem medsebojnem dogovoru.

Visoke odškodnine privedle pa so lastnike lova, da so jeli njive in travnike proti vhanju velike divjačine graditi s plotovi. Tako se od kažuje divjačini te vrste vedno bolj le gozd za edino bivališče. V gozdih pa ne najde množiča se divjačina na redkih travnikih in planinskih pašnikih več dovoljne in raznovrstne hrane, koje potrebuje za nevzdržani razvitek, vsled česar je začela vedno hujše gozdove same napadati z lupljenjem in grizenjem mladih drevesnih nasadov. Tega ne zabrani niti umetno krmljenje pozimi.

Pri vsem pa postaja velika divjačina vedno slabejša ter se ne more vzdržavati.

In res ni redko, da v jedni hudi zimi po jedinih logih nad sto in več divjačine pogine, dejstvo, da bi bilo potrebno iste zmerno več postreljati.

Ukaz dež. namestništva iz leta 1853. dovoljuje sicer političnim oblastim, da izdajo zaukaze splošnega znižanja divjačine po primernem postreljanju, a ta ukaz se je pokazal pomanjkljivim ter se je uvedlo v § 1. sedajnega zakona razun splošnega skrčenja prizanesbe za streljanje divjačine tudi pravico, od časa do časa prizanesbo sploh pretrgati.

Znano je, da se zadržuje velika divjačina za časa prizanesbe (v zimskih in pomladnih mesecih) navadno v drugih krajih, nego za časa, ko se sme ista streljati, ter bi se mnogoktera divjačina, koji se v dobi streljanja prizanaša, v zimskih in pomladnih mesecih postreljala.

Stem bi se pri mnogobrojnem potovanju velike divjačine doseglo splošno zredčenje premnozega stanja.

Če bi se tudi znižanje ne dalo doseči povsod enakomerno, tako se vendar ne sme opustiti narekovano sredstvo, ker v istini ni drugega sredstva točasno doseči zaželjenega vspeha.

Deželni odbor trudil se je že v svojem obzložnem poročilu leta 1897 dokazati, da poljski zajec nima pravice obstanka v vinorejskih pokrajinah dežele in da ga je iz gospodarskih ozirov po možnosti zatreti. Isto velja tudi za pokrajine, kjer se goji prevladno sadjereja. Centralni odsek c. kr. kmetijske družbe v Gradcu izraža se v odloku iz dne 29. maja 1895 med drugim sledeče:

„Če se mora pritrditi, da je na jedni strani obnovljenje vinogradov po ameriškanskih trtah in gojenje sadjereje dejansko zboljšanje gmotnega stanja, osobito kmečkemu prebivalstvu, ter da se je na drugi strani pokazal zajec notorično najhujšega sovražnika takih nasadov, brez da bi bilo mogoče iste pred zajčimi napadi dovoljno braniti, tedaj pač ni nikakega dvoma, da ni malo ne opravičeno, v prevladnih sadjerejskih pokrajinah zajca varovati kot koristno lovsko divjačino.

Vsled tega stavimo na predlog našega odseka za vinorejo, oziroma po sklepu podpisane centralnega odbora nujno prošnjo, vztrajno na to delovati, da se pripozna, da je zajec pri nas v prevladnih vino- in sadjerejskih pokrajinah škodljivec ter da se uvede postavno zatrenje istega.

Iz poročila dež. vinorejskega komisarja iz dne 29. novembra 1895, kojemu se je naročilo se natančno o zadevi poučiti, povzeti je sešodno naslednje:

„Kakor uči skušnija, provzročča zajec le v strogih zimah znatne škode na vinskih nasadih. Ako je zajec zbok pomanjkanja hrane prisiljen trte napasti, glođa posebno rad plodna očesa na jednoletnih mladikah; primanjkuje pa teh, tako obgloda lub jednoletnih mladik, a če je glad še večji, odgriza celó cele jednoletne mladike. V Strassgangu pri Gradcu videl sem spomladi 1895 več oralov vinograda, koje so zajci povsem do zemlje požrli. V omenjenih vinogradih ležale so treščice trt, kakor da so iste v rezalnici zrezane.

Glede vprašanja, napada li zajec posamezne evropske trtne vrste z večjo ali manjšo slastjo se ne da zanesljivo dognati; tembolj pa se opaža da se najrajši spravi na solčne vinograde s toplo zemljo.

(Dalje prihodnjič.)

Književnost.

(„Skladbe“) zložil Fran Korun, I. zvezek. Cena 2 glđ. Dobiti pri L. Schwentnerju v Brežicah. Te skladbe so najnovejši poziv na muzikalnem polji. Obsega ta zvezek 14 slovenskih pesnij za glasovir, zbor, solopetje in četverspeve. Strokovnjaki zelo hvalijo to delo in mi prinesemo strokovnjaško oceno v kratkem.

Razne stvari.

(Kapitan ladije „Ika“) ki se je pred nekimi meseci blizu Reke potopila, bil je na sunu, da je zakrivil to nesrečo. Preiskava pa je dognala, da zadene vsa krivda kapitana angleške ladije-„Thyrija“, kojega je sodišče v Benetkah obsodilo na povračilo vseh troškov pri nesreči. Seveda ne bo mogel povrniti življenja 25 potopljenecem.

(Upor kmetov.) V občini Bihač uprli so se kmetje davčnim iztirjalcem, ki so postopali oblastno nepostavnim potom. Orožniki in vojaki napravili so mir, pri čem je več kmetov ranjenih.

(Dvojni umor.) V Zagrebu našli so dne 14. t. m. ob savskem mostu kmečkega moža in ženo z razklanima glavama. Preiskava je dognala, da je ubijalec nek Franc Šantolič Šantura, rojen pri Sv. Petru pod Sv. Gorami. Bil je dalje časa že zaprt ter je baš nekaj dni poprej vbežal iz tamnice v Mitrovici. Do sedaj ga še niso vjeli.

Koledar.

Petek (21.) Neža m. Sobota (22.) Vincencij in Anastazij, mm. Nedelja (23.) 3. po razglašenju Gospodovem. Ponedeljek (24.) Timotej, škof. Torek (25.) Spreobrnjenje sv. Pavla. Sreda (26.) Polikarp, škof. Četrtek (27.) Janez Zlatoust, škof. — Mlaj 22. ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Sejmi.

Dne 22. januarja v Mozirju, Poličanah (za svinje) in na Bizeljskem. Dne 24. jan. na Teharjih in v Koprivnici. Dne 25. jan. v Studenich in Slov. Gradcu. Dne 26. jan. v Imenem (za svinje). Dne 27. jan. na Bregu pri Ptuj (za svinje). Dne 28. jan. v Artičah.

Loterijske številke.

Trst 15. januarja 1898: 76, 53, 55, 33, 63
Linc „ „ „ 86, 38, 34, 60, 47

Neprekosljivega učinka je

Tanno-chinin tinktura za lase.

Okrepčuje in ohranjuje lasišče in preprečuje izpadanje las. — Cena 1 stekl. z rabilnim navodom 50 kr.

Jedina zaloga

lekarna pri Mariji Pomagaj M. Leustek
v Ljubljani.

Resljeva cesta št. 1, poleg mesarskega mosta.

Zaloga vseh domačih preskušanih zdravil, katera se po časopisih in cenikih priporočajo. Pošilja se na vse strani z obratno pošto. (210) 10—9

Žalostnim srcem naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem tužno vest, da je naš iskreno ljubljani sin, ozir. brat, gospod

Ivan Cukala

bogoslovec II. leta v Mariboru

danes, dne 20. t. m., previden s sv. zakramenti za umirajoče, v 22. letu svoje dobe mirne v Gospodu zaspal.

Zemeljski ostanki nepozabnega ranjkega bodo v soboto, dne 22. t. m. ob 10. uri dopoldne na pokopališču na Gomilskem položeni k večnem počitku.

Sv. maše zadušnice brale se bodo v župni cerkvi na Gomilskem.

Na Gomilskem, dne 20. jan. 1898.

Fran Cukala, oče, Julijana Cukala, mati,
Franc, Maks, Viktor Cukala, bratje,
Amalija Cukala, sestra.

Zahvala.

Za vse izraze ljubezni do naše ljube matere

APOLONIJE PRESKER roj. VALENČAK,

umrle prezgodaj v Prelazkem župnije Sv. Miklavža na Polju dne 9. januarja t. l. izreka prisrčno zahvalo preč. g. kanoniku in dekanu iz Kozjega, domačemu č. g. župniku, kakor vsej drugi č. duhovščini, sosedom, znancem in prijateljem

rodbina Presker.

Zahvala.

Preblagorodni gospod baron Edmund Knobloch, graščak v Žolneku in c. kr. nadporočnik pri c. kr. 5 dragonskem polku v Gradcu jo za tukajšnje trške uboge in za revne šolske otroke v Braslovčah blagovolil 100 glđ. darovati. Za ta velikodušni dar se plemenitemu darovatelju v imenu obdarovanih ubogih iskreno zahvaljujejo:

Braslovče, dne 10. prosinca 1898.

Za občino: Lovro Plaskan, župan;
za krajni šolski svet: Andrej Travner, načelnik;
za šolsko vodstvo: V. Jarc, nadučitelj. (11)

Kedo se naroči na Brivca!

Šaljivi Brivec brije vsaki deseti dan po vsem slovenskem svetu. Kosmatinci se ga zelo bojé, posebno nemčurji in lahoni. Brivec prinaša vsakikrat krasne šaljive slike. In vse to za 5 kron na leto. Slovenci, podpirajte Brivca, naročivši si ga!

Naslov: Upravništvu Brivca v Trstu.

Občni zbor

konsumnega društva za Frankolovo in okolico

vrši se

v nedeljo dne 23. t. m. ob 9. uri dopoldne.

Vspored:

1. Polaganje računa prejšnjega prodajalca.

2. Razna vprašanja.

Frankolovo, 20. januarja 1898.

(15)

Rok Lončar.

Hiša

z gospodarskim poslopjem, vrtom, ako se želi tudi njivoj in travnikom, se da v najem. Zbok jako ugodnega mesta v sredi velike vasi, blizu cerkve, ob stiku dveh okrajnih cest, je pripravna za trgovca kakor nalašč. Tudi kakej upokojenej obitelji jo je v stanovanje kar najbolj priporočati, ker je v jako zdravem, složnem kraju.

Oglasiti se je pri sosedu g. Jož. Podkubovšku, posest. v Žičah, pošta Loče pri Poličanah, ki bo dal iz prijaznosti druga pojasnila. (13) 3—1

Iščem

mesarskega pomočnika

kateremu dam v najem svojo mesarico z ledenico. Če je dotičnik sposoben, pripravljen sem dati v najem tudi gostilno, ki leži blizu farne cerkve in je od nekdanj dobro obiskana. — Le resni ponudniki naj pošljejo svoje ponudbe

Ivan Žmavcu

na Ljubnem (Laufen), Štajersko.

Dr. Hinko Šuklje

praktični zdravnik v Celji

ordinuje zopet od dne 24. januvarija t. l. vedno kakor poprej od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 4. ure popoldne. (10) 3-1

Učenca

ki je končal ljudsko šolo, je star vsaj 14 let, zdrav in krepak, sprejme takoj v učenje

J. Josek

(6) 3-2

tapetar in dekorater v Celji.

Pravi trpotčev sok je jedino oni, kateri se pripravljajo v lekarni pri Zrinjskem, H. Brodjovin, Zagreb, Zrinjski trg 20.

Trpotčev sok nepresežno deluje pri vseh prehlajenjih dušnih organov, ter je najboljšo sredstvo za prsni katar, kašelj, prsobol, hripavost in vratobol. Tudi zastarani kašelj se s tem zdravilom v najkrajšem času dá odpraviti; bolniki dobijo tek za jelo, lahko spijo in na ta način hitro okrevaajo — Izmed mnogih zahval navajam tu samo naslednjo:

„Velecenjeni gospod lekarnar!

Pošljite mi še tri steklenice Vašega izvrstno delujočega trpotčevega soka: potrebujem jih za moje poznanca. Jaz sem od dveh steklenic od neznoznega kašlja popolnoma ozdravel. Hvala Vam. Priporočal bom ta zdravilni sok vsem prsobolnim. S spoštovanjem — Rudolf Ausim. Na Dunaji, 20. marca 1897.“

Pazi naj se toraj, da je na vsaki steklenici varstvena znamka t. j. slika bana Nikole Zrinjskega, kajti samo oni je pravi trpotčev sok, kateri nosi to varstveno znamko. — Cena steklenici s točnim opisom je 75 kr. — Razpošilja se vsaki dan s pošto na vse kraje in sicer proti predplačilu (priračunski 20 kr. za zametek) ali pa po poštne povzetju. — Ceniki raznovrstnih domačih preskušanih zdravil se razpošiljajo na zahtevo zastoj in poštne prosto. Lekarna pri Zrinjskem, H. Brodjovin, Zagreb, Zrinjski trg števil. 20. 30

Naznanilo.

„Južnoštajerska hranilnica“ v Celji obrestuje hranilne vloge kakor do sedaj tudi od novega leta 1898 naprej po 4 odstotke, brez da bi odtegovala rentni davek.

Nevzdignjene obresti pripisujejo se vsakega prvega prosinca in prvega malegarpana h kapitalu.

(293) 7-6

Ravnateljstvo.

Učenca

ki je dovršil par srednješolskih razredov ali pa meščansko šolo vzprejme takoj

Dragotin Hribar
v Celji.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželni pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, suho bučno seme, orehe, konoplje, laneno seme, detelno seme, krompir na cele vagone, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzajem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajce in kurtnino.

(159) 52-26 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Najnovejše stroje za pridelovanje ži-

vinske krme, kakor:

stroje za rezanje zmesi, reznice za repo in krompir, mline za drobljenje in meškanje, za parjenje živinske piče, prenesljive štedilne kotlene peči z emajliranim ali neemajliranim vložnem kotlom, stoječe ali vozeče, za kuhanje in parjenje živinske krme, krompirja, za mnoge kmetijske in domače potrebe itd. dalje

stroje za turšico lušiti (robkalnice), čistilne mline za žito, trijere-stroje izbiralnice, stiskalnice za seno in slamo, na ročno gonjo, stoječe in vozeče, izdeljuje in razpošilja z jamstvom izvanrednega dela, pri najizvrstnejšem in najbolj pripoznanem izdelovanju (233) 10-9

Ph. Mayfarth & Comp.

c. kr. izrečno priv. tovarna za kmetijske stroje, livalnica za železo in parna kovačija
Dunaj, II. Taborstrasse 76.

Odlikovana z nad 390timi zlatimi in srebrnimi svetinjami. Ilustrovani katalogi z mnogimi priznanimi pismi brezplačno. — Iščajo se zastopniki in preprodalci.

Dva učenca in dve prodajalki

sprejme takoj trgovina mešanega blaga.

Ponudbe na

Ivan Končan

(14) 3-1

v Šoštanj.

Med. doktor Alojzij Praunseis

okrožni in praktični zdravnik celjski

uljudno naznanja, da sedaj tudi oskrbuje zobe in cela zobovja s kaučukom in v razne kovine.

(231) 10-10

Celje, „Narodni dom“

MIROSLAV ZOR

tapetar in dekorater, zaloga pohištva.

Priporočam slavnemu p. n. občinstvu svojo veliko zalogo različnega pohištva, kakor omare iz trdega in mehkega lesa, postelje, umivalnike, nočne omare, kredence, omare za knjige, različne jedilne, pisalne in salonske mize, veliko izbero stolov, podob in v to svrhu spadajoče galanterijske predmete. Priporočam tudi svojo veliko zalogo perja za blazine (Flaumen-Schleissfedern) in mojo veliko delalnico za žimnice od 12 gld. naprej, garniture od 100 gld. naprej, divane od 29 gld. naprej, otomane, posteljine uloge in vsa v tapetarsko in dekorativno obrt spadajoča dela, ter jamčim za dobro in trpežno izvršitev kakor tudi za dobro blago.

Z ozirom na to vabim slavno p. n. občinstvo v mnogobrojna naročila in bom vedno skrbel, da vsem željam točno in dobro ustrezem.

Z velespoštovanjem

Miroslav Zor.

Celje, „Narodni dom“.

Mestna hranilnica ljubljanska

obrestuje tudi nadalje hranilne vloge

(12) 3-1

po 4%

brez odbitka novega rentnega davka.

Jermenar,

sedlar in torbar

Fran Primožič

prej Fr. Velkaverh

v Levčevi hiši sv. Petra cesta v Ljubljani

priporoča svojo veliko zalogo doma izdelanih navadnih kmetijskih, finih angleških in ogrskih (Brustgeschirr) konjskih oprav.

Imam v zalogi popolne jezdne oprave, sedla, biče, brzde, vajete, uzde itd. Jermene za stroje in mline kilo po gld. 3-15 in 3-60 in do 4 gld. iz dobrega domačega in dunajskega usnja.

Izdelujem jako trpežne kovčke (Reisekoffer), torbe in druge usnjate reči.

Vse poprave se hitro in vestno izvršujejo.

Cene zmerne.

Solidna postrežba.

(4) 8-2

Vnanja naročila se takoj izvrše.